

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רע"י

פרט לזרוע אבר אגן
 כחן מרומה אמש עס
 נענטס ישראלס וואס
 למור נלענטס מחבין (ב"ב)
 אלל עני ישראלס
 שדדן מחבין להורו זו
 (והדרו זה) והכחו זו וקבל
 התכרה מחבין הכאה על
 חבין (כתובות טו.)
 תפוק חבין דרובא
 כותים יגדלו ולא אטריין
 חבין לתפסריין (ב"ב ט)
 אני פלגא ופלגא
 חמשה כעניס וחמשה
 ישראלס אלל אטריין חבין
 תפסריין (שם)
 דמחבין
 מתי קעשליס (כתובות)
 שם. ספק קעשליס
 נפשו. חבליק. דל וואס
 חבין חבין (ב"ב ט)
 תשעה ישראל. דל לא
 חבין וואס זינגען אלל חבין
 רוקא ויתרסא חבין
 ואפי' דלמלא לא לא
 חבין. מחבין להורו זה
 חבין אל חבין. קע'ל
 קעק דהואל וואס זה
 חבין כעק ציזיין חבין
 על מחבין זה וספק נפשו
 חבין וכלל מתי קע'ל
 קעק מחבין על מחבין זה
 שטאט חבין נפשו (ב"ב)
 במצות שמביחה.
 שמשחין סיה להטרו
 (כתובות ג.) סהא מחבין
 להורו את חביו וסבא זה
 חבין. חבין דע'ל
 דכתיב אם אסון
 יהיה. שמה אסא.
 ונתתה נפש חתח פלא
 ואפי' שלל מחבין פלא
 לחבין. ואשמעין מחבין
 להורו זה וסבא זה
 חבין (כתובות ג.) ונתתה
 נפש חתח נפש מחבין.
 את חסון יהיה שמה
 אסא. ימי מחון מתי
 חבין יורשין. שפוי עליה
 חבין חמשה. שלל מחבין זה
 חבין להטרו מחבין. דמבי
 וי' עני אמשין
 קסבד רבי מחבין להורו את
 זה וסבא זה זה פטור
 ממיסה ומסלם מחבין
 (גריג'ה א'). נאמר
 תניא למשה. ומה נפש
 חתח על
 חתח על

והיה זה כדי להמית על לבו. האזן הזאת אם תכה על לב ראיה להרדוף אבל על המתנים אין זה כדי להמית פטור דתיתי בעיני שיהא מתכוין למכה מיתה ושיכנו מכת מיתה דאם לא נתכוין למכה מיתה התראת ספק היא דהתרו בו אל תזרוק דשמא תלך על לבו:

גב' ח' נימא אסיפא. דקאמרת ת"ק
נמתכוון להכות את הגדול והלכה לה
על הקטן ומת חייב אלמא נמתכוון
להרוג את זה והרג את זה חייב:
ר"ש פוטר מיבעי ליה. דהא צהדיא
קאמרת לה ת"ק ולמה ליה לה? שמעון
למטהדר פירושא ומאי אפילו: הו
נמתכוון להרוג את זה. והתרו בו
ועליו דהתרתא ודאי הוא והרג את
זה חייב דאיכא התרה על בן צרת
והרי נמתכוון לבן צרת והרגו ור"ש
אומר וכו'. והאי דשביק רבי שמעון
לסיפא צהדיא ומהדר אדוקיא דרישא
דלא תימא ר"ש פוטר אכולהו ואפילו
נמתכוון על מתניהו והלכה על לבו:
אמרת לחד מיניהו. קא מיכיונה וכל
איכפת ליה מיניהו: **מאי.** לר"ש
מקרי ליה מיתכוון לו ומיחייב או
דילמא כיון דאי אולא אאריך ושצבא
ליליה להאי הוה נמי יוחא ליה לאו
נמתכוון הוא: **אי נמי.** להכות את
הגוף הזה אבל כבוד הוא שהוא
ראובן ונמלא שמעון מי אמרינן כיון
דלאהי גופא אימכוון מתכוון הוא לו
ואו דילמא כיון דלהאי צבא לא
איכוין פטר ליה ר' שמעון: **עד**
שיאמר לפלוני אני מסכוין. ואותו
פלוני הרג וכי אמר לחד מיניהו לא
ייעיד אותו וכן כבוד ראובן ונמלא
שמעון לא זהו פלוני שנתכוון לו:
ואוצר לו. קרא יתירא הוא נכתוב
כי יהיה איש שונא לרעהו וקס ועליו:
ורבען. דפלגי דרבי שמעון
מאי דרשי ביה: **אמרי דבי רבי ינאי**
פפרט לזורק אבן לגו. לתוך חצורה
של בני אדם כותים? ישראלים אבל
נמתכוין לישראל זה והרג את חצירו
לא אהא קרא למעוטי: **סיפוק ליה**
וכו'. ולמה לי קרא: **אי נמי פלגא**
ופלגא. למא לי קרא למפטריה הא
פחות דמאי למימר לכותים? את מסכווינה
איתא לך למפטריה משום דספק
נפשות להקל מוהאילו העדה? (יומא
ד' פד':) **לא צריכא וכו'.** ואשמעינן
קרא דפטור משום דהוה ליה כותי?
קבוע ציניהו וילפינן מהאי קרא דכל
קבוע לא פחות מלהיות נדון כמחצה
ועל מחצה והוי ספק נפשות להקל
ומהכא נפקא לו בכל דוכתי דכל
קבוע כמחצה על מחצה דמי והא
ליכא למילף מיניה כרובא דמי דהא

ומהיכא תיתי לן דילמא האי דפטור ליה לאהי משום דספק נפשות להקל ולא משום דחשבי ליה כרובא אבל מחצה על מחצה על מחצה ילפינן מיניה דאי לאו כמחצה על מחצה דמי לא הוה ליה ספק נפשות להקל ואמאי פטור הא רובא דישראל נייהו ורבנן אית להו נטבון לזה והרב את זה חייב: **במלות שנמסיה הכסוב מדבר.** ששהיה נטבון להרוב את חצירו: **כדכתיב ואם אסון יהיה ונפסה נפש טהרה נפש.** ואי לא נטבון להרוב היאך מקטיל וכי איתכוון מיהא חייב אע"ג דלא נטבון אלא לחצירו דהא כתיב וכי ינאו אנשים וגו': **ממון.** דמי האשה יתן ליורשיה: **ומיהו**

ויחנן גופיה לפי שצריך להקשות מתוך הדיוק ומקשה בפשיטות
ומודרבנן ונתתה נפש וגו' במאי מוקי ליה לא בממון ולא במיתה
לד' מוקי קרא במתכוין להרוג את זה והרג את זה דהא פשיטא דב'
היהיה וגו' באשה וממאי טעמא קשה לן לעיל לר"ש האי ונתתה נפ'
שהרג מאי קשיא ליה וזריך לומר דודאי הש"ס לא דחיק כולי האי
דין אסון שנתכוון לאשה ועמה ונתתה נפש תחת נפש ממנא ונתתה
אסון איירי דבכל ענין אסון פטור להח'.

הנשרפין פרק תשיעי מנהדרין

זשיעי סנהדרין **עפ.**

א"נ פֿלאַנא ופֿלאַנא ב'. תימא אליבא דמאן קא מסיק הכי אי אליבא דמאן דאמר (מכות דף טו): התראת ספק לאו שמה התראה כללו טעמא דספק נפשות להקל פטריין ליה מטעמא דלאו שמה התראה אפילו סבירא לן דספיקא להחמיר ואי אליבא דמ"ד

והיה בה כדי להמית על לבו והלכה לה על
מתניו ולא היה בה כדי להמית על מתניו
ומת פטור נתכוון להכות את הגדול ולא היה
בה כדי להמית הגדול והלכה לה על הקטן
והיה בה כדי להמית את הקטן ומת פטור
נתכוון להכות את הקטן והיה בה כדי
להמית את הקטן והלכה לה על הגדול
ולא היה בה כדי להמית את הגדול ומת
פטור אבל נתכוון להכות על מתניו והיה
בה כדי להמית על מתניו והלכה לה על
לבו ומת חייב נתכוון להכות את הגדול
והיה בה כדי להמית את הגדול והלכה לה
על הקטן ומת חייב ^דר' שמעון אומר באפילו
נתכוון להרוג את זה והרג את זה פטור:
גמ' ר"ש אהויא אילמא אסיפא ר"ש פטור
מיבעי ליה אלא ארישא נתכוון להרוג את
הבהמה והרג את האדם לעובד כוכבים
והרג את ישראל לנפלים והרג את בן קיימא
פטור הא נתכוון להרוג את זה והרג את זה
חייב ר"ש אומר אפילו נתכוון להרוג את זה
והרג את זה פטור פשיטא קאי ראובן
ושמעון ואמר אנא לראובן קא מיכוונא
לשמעון לא קא מיכוונא היינו פלוגתייהו אמר
לחד מינייהו מאי א"נ כסבור ראובן ונמצא
שמעון מאי תא שמע דתניא ר"ש אומר עד
שיאמר לפלוני אני מתכוון מאי מעמא דר"ש
^אאמר קרא ^בוארב לו וקם עליו עד שיתכוון
לו ורבנן אמרי דבי רבי ינאי ^בפרט לוורק
אבן לנו ^ההכי דמי אילמא דאיכא תשעה
כותים ^הואחד ישראל ביניהן תיפוק ליה דרובא
כותים ^הנינהו אי נמי פלגא ופלגא ^הספק
נפשות להקל לא צריכא דאיכא תשעה
ישראל וכותי ^האחד ביניהן דהוה ליה כותי ^ה
קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי
בשלמא לרבנן דאמרי ^הנתכוון להרוג את
זה והרג את זה חייב דכתיב ^הוכי יצאו אנשים
ונגפו אשה הרה ^הואמר רבי אלעזר ^הבמחות
שבמיתה הכתוב מדבר דכתיב ^האם אסון
יהיה ונתתה נפש תחת נפש אלא לר"ש האי
ונתתה נפש תחת נפש מאי עביד ליה ממון
וכדדרי דתניא ^הרבי אומר ונתתה נפש תחת
נפש ממון אתה אומר ממון או אינו אלא
נפש ממש נאמרה נתינה למטה ונאמרה
נתינה

דהיינו תנא דברייתא דרבי חגא מדروמא דפרק ד' וה' (ב"ק דף מז. וס.) דדריש אנשים כי נתכוונו זה לזה אע"פ שיש אסון בנאשה יענשו אלמא לית ליה ומ"מ בנחוצות חשיב דרייתא דחוקיה עיקר טפי משום דחוקיה בריה דר' חייא ושונה ברייתות של אביו כדאמרנין) כל דברייתא דלא מיתניא בי רבי חייא וכו' ועי"ל דבנחוצות (דף לה. וס.) פריך לר' יוחנן דקיס ליה דלית ליה ברייתא דחוקיה דלעיל בזהוהא פירקא (דף קג. ב:) תנא התם הבא על אחותו יש לה קנס ופריך ממנתינא דלולא קני הלווקין הבא על אחותו וק"ל דליו לוקה ומשום ומשני ר' יוחנן ^ו בדלא אתרו ביה וקמני סיפא בא על בתו אין לה קנס מפני שמיתמו מיתת ב"ד והא דלא מותבי מדרבי סון מברייתא דחוקיה וא"ת וכיון דתנא דבי חוקיה מפקא מדרבי דרייהו מיפטר מתכיון להרוב אמר זה והרבא אמר זה ודווקא לומר דלא י' איירי שמתכוין לחצירו דכתיב וכי ינאו אנשים וכתיב ואם אסון תחת נפש מאי עביד ליה ואי מיתוס קרא בנחכוון לאוהו עזמו אצל חוקיה על כרחיה מוקי לה הכי ור"ס קא אמר יהיה אסון כלומר איפיהו דקרא דאן אסון ורישיה אסון ממש דלא יהיה אסון לאו דבין ה' מממון אלא לא יהיה אסון כלל קאמר:

עפ.

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ"י פ"ד מהל' רוח
הלכה ב סמוג לאוין
קסא:
ל' ב ג מ"י שם הלכה א
ועיין כ"מ:

תורה אור השלם

1. וְכִי יִהְיֶה אִישׁ שָׂנֵא
לְרֵעֵהוּ וְאַרְבֵּ לֹו וְקָם
עָלָיו וְהִכּוּהוּ בֶּפֶשׁ וּמָת וְנָס
אֶל אֶחָת הָעִירִים הָאֵלֶּ:
דְּבִירִים יֵא יֵא
2. וְכִי יִצְוֶה אָנְשִׁים וְיִגְפוּ
אִשָּׁה חֵרָה וְיִצְאוּ יִלְדֶיהָ
וְלֹא יִהְיֶה אֶסּוֹן עֲנוּשׁ
עֲבֹשׁ כְּאִשֶּׁר יִשְׁתֶּ עָלָיו
וְיִגְשׁ הָאִשָּׁה וְעֵתָן
בְּפִלְלִים: שְׁמוֹת כֹּא כב
3. וְאִם אֶסּוֹן יִהְיֶה וְנִתְּתָהּ
נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ:
שְׁמוֹת רֵא רב

שמות בא כג

מכה